

Gertheis Veronika

MINTHA

2020-06-03 | **VERS**

Játsszuk azt, hogy tényleg. Legalább egész szavakból,
mintha ugyanúgy írtuk volna át a szabályokat kiskorunkban,
és mindketten tudnánk, ki kopog, mert a másik hangja mélyebb.
Játsszunk activity-t, én rajzolok, te mutogatsz,

írjuk körül magunkat, találgassunk,
míg a homokórában lepergett szemek dombjába
két oldalról alagutat ásunk. A kezünk találkozik.

Játsszuk azt, hogy ugyanaz a zene szól fejünkben,
és egy ütemre lépünk, nem maradsz le, nem rohanok,
te követsz, ha én balra, én téged jobbra.

Játsszunk csendet, sátorsötétet,
mintha lakatlan szigeten lennénk egy tó közepén,
ahol nem kell minden este ellenőrizni,
kulcsra zártuk-e az ajtót feszülő félelmeink előtt,
duplán.

Játsszuk azt, hogy nem állítunk be jelszót,
sem feliratot, mintha menne anyanyelvi szinten,
mintha sem bajszos belgára, se kíváncsi öregasszonyra
nem lenne szükségünk, hogy felderítsük
eltékozolt örökségünk indítékait.

kép | pxhere.com